Wezenlijke waarden en schijnwaarden; identificatie met het zelf

21 mei 1975
lezing 232

“Groeten en goddelijke zegeningen voor jullie allen, liefste vrienden.

Moge de laatste lezing van dit werkjaar jullie voorbereiden op de serie van het volgend jaar en tegelijkertijd jullie innerlijk pad op een dieper niveau samenvatten. De groei en verandering die plaats vond en plaats blijft vinden bij zo velen van jullie is hartverwarmend en een vreugde om waar te nemen. Jullie zijn veel, veel meer gegroeid, lieve vrienden, dan jullie kunnen beseffen, omdat je er middenin zit. Velen van jullie schakelen over op een nieuwe manier van werken, waarbij de oude houding van nemen, willen, eisen en niet geven, wordt getransformeerd tot een houding van liefde, geven, toewijding en oprechtheid. En dat is waarlijk de sleutel, de sleutel naar geluk en overvloed. Er is geen andere sleutel. Maar hierover praten op een oppervlakkig niveau, nog voor men zich van die niet gevende houding zelfs maar bewust is, heeft geen zin. Jullie moeten door alle lagen van je lager zelf heen reizen en ze herkennen, voor deze sleutel betekenis kan krijgen. In deze lezing wil ik jullie op een nog dieper niveau laten zien hoe dit in verband staat met de problemen van waarden en zelfidentificatie.

Er zijn in beginsel twee waardesystemen waardoor de mens geleid wordt en waar hij mee werkt. Het ene betreft de wezenlijke waarden en het andere de schijnwaarden. We hebben het hier op een meer oppervlakkige en terloopse manier al over gehad. Ik wil echter in deze lezing proberen deze twee waardesystemen verder voor jullie uit te

werken. De meeste mensen functioneren op het niveau van schijnwaarden. Ik zou zelfs willen zeggen dat het alleen de meest ontwikkelden zijn, zij die al een uitgebreide weg zijn gegaan van zuivering en transformatie, die functioneren volgens de werkelijke waarden omwille van wat is, niet omwille van de indruk die men op anderen maakt. Ook hier is het, zoals op zovele terreinen, natuurlijk niet een of/of. Er bestaan gradaties. Iemand kan op sommige gebieden van zijn leven vanuit de werkelijke waarden functioneren en op andere nog gebonden zijn aan het belang van uiterlijke schijn. En slechts geleidelijk, in de loop van dit padwerk, zal het eerste meer en meer terrein winnen op het laatste.

In het begin, alvorens zulk een uitgebreid pad wordt ondernomen en ook nog enige tijd daarna, functioneert de mensheid op de meeste gebieden volgens de schijnwaarden. Laten we nu eens kijken naar het verschil. De schijnwaarden hebben altijd tot doel indruk op anderen te maken. Het kan er duimendik bovenop liggen, zo als je waarheid verloochenen bij het verlangen naar goedkeuring teneinde indruk op anderen te maken of om door hen hogelijk gewaardeerd te worden. Dit kan heel duidelijk en openlijk gaan maar het kan ook heel subtiel en bedekt zijn en niet zo gemakkelijk te bespeuren. Innerlijk heb je in veel activiteiten, verlangens en neigingen, een geheime, verborgen, half bewuste verwachting en bezorgdheid, afgestemd op de vraag: “Wat zullen ze van me denken?” De vrees voor negatieve reacties van anderen veroorzaakt ontzettend veel zorg. Dus het schijnwaardesysteem is verraderlijk en giftig. Het is veel schadelijker dan het lijkt, vrienden. Want in werkelijkheid snijdt het je af van je innerlijke realiteit, van je hogere zelf, van de waarheid omtrent de situatie en van de oprechtheid van je betrokkenheid en de energie die je erin steekt. Ik hoef nauwelijks te benadrukken hoe vele, zeer schadelijke gevolgen dit nog meer veroorzaakt.

Als je vanuit dit gezichtspunt naar jezelf begint te kijken, zul je de vele gebieden ontdekken die in eerste instantie heel subtiel in je gezichtsveld komen. Maar als je je er meer van bewust wordt, doordat je je er op afstemt, ontdek je dat ze toch niet zo subtiel zijn en dat eigenlijk de tegenstelling tussen het waardesysteem van de schijn en dat van het wezen alle verschil van de wereld uitmaakt. De schijnwaarden, ongeacht hoe sterk en ogenschijnlijk liefdevol of creatief de inspanning of het doel ook mag zijn, sluiten altijd een onoprechtheid in. Want wat je doet is op effect berekend. Ofwel direct door de handeling zelf,

ofwel omdat je er macht en geld mee wilt verkrijgen, enkel en alleen om je waarden aan te tonen. Als je wezenswaarden hanteert, betekent dit dat je doet wat je doet om de zaak zelf, omwille van de waarheid betreffende het terrein in kwestie, om het wezenlijke ervan. Dit betekent eenvoudigweg: het beste geven wat je te geven hebt, ongeacht andermans mening, maar zo dat de handeling aan zijn oorspronkelijk doel beantwoordt. Het kan ook betekenen dat je met je handeling of inspanning een offer aan God brengt, om liefde, schoonheid welwillendheid, troost, iets opbouwends aan de wereld of de medemens bij te dragen - alweer ongeacht wat anderen ervan denken of zelfs wat ze opmerken van de inspanning en het resultaat. Het maakt niet uit of je nu een belangrijke bijdrage voor de mensheid levert, een kunstwerk, een wetenschappelijke onderneming, ofwel het kleinste, meest onbeduidende dagelijkse karweitje verricht. In het laatste geval is het van evenveel belang dat je je dagelijkse activiteiten in de geest van het wezen en niet van de schijn verricht.

Als je handelt, werkt, tot stand brengt - zowel in grote als kleine dingen - enkel en alleen om wat de daad zelf inhoudt, en niet om hem te 'gebruiken' als vervanging voor je gevoel van eigenwaarde, dan zal dit altijd uitmonden in een daad van liefde, in spirituele oprechtheid, in een gevende en verrijkende daad. Wat je aan anderen geeft, geef je aan jezelf. Door niet aan anderen te geven onthoud je nog meer aan jezelf dan aan die anderen en het maakt dat je niet kunt ontvangen wat voor jou beschikbaar is.

Als je op het wezensniveau handelt, zullen er enkele heel ingrijpende veranderingen plaats vinden. Dit zijn begeleidende verschijnselen die je nooit in verband gebracht zou hebben met hun oorsprong, namelijk de zuiverheid van je motieven op het diepste niveau. Laat ik jullie een voorbeeld geven: als je wordt aangevallen of veroordeeld, bekritiseerd of afgewezen, dan zul je - zolang je met het schijnwaardesysteem werkt - je tot in het diepst van je wezen te niet gedaan voelen. Hoe kan het ook anders? Als je je eigenwaarde en je zelfrespect verbindt aan wat je in de ogen van anderen bent, dan moet je je wel vernietigd voelen als je in een kwaad dag licht staat bij anderen, al is het op nog zo'n gering punt. Je voelt dat je je innerlijke grond verliest, je bent niet langer in jezelf verankerd. Natuurlijk ben je nooit werkelijk verankerd zolang je beheerst wordt door schijnwaarden, maar zolang er geen kritiek op je afkomt, misleid je jezelf. Je schijnt evenwichtig als je lof en bewondering oogst, omdat je je op het moment gewaardeerd voelt,

maar je bent je niet bewust van de angst die, - zelfs op de meest gunstige ogenblikken - aan je vreet zolang je je waarde aan anderen ontleent. Want je moet je voortdurend zorgen maken of je deze labiele toestand, waarin je je eigenwaarde via anderen krijgt, wel kunt handhaven. Je hebt niet werkelijk vat op je gevoel van eigenwaarde.

Als je daarentegen wezenlijke waarden hanteert, geeft dat een diepe innerlijke zekerheid. Dat wil niet zeggen dat vijandige oordelen, onbillijkheid en pogingen je omlaag te halen je geen pijn zouden doen. *Maar er is een wereld van verschil tussen dit soort pijn dat nooit je basis kan aantasten en de pijn die dat wel doet.* Als je met schijnwaarden werkt, wordt je basis geschokt en schijnt zelfs af te brokkelen als anderen een negatieve indruk van je hebben. Dit gebeurt niet als je werkt in de diepe zekerheid van het wezen. Als je volkomen integer bent en je ware motieven op de meest verborgen niveaus kent, als je waarachtig geeft, je oprecht inzet en je doel nastreeft om zichzelfs wil en zonder heimelijke gedachten en bijbedoelingen, dan zal je zekerheid omtrent je eigenwaarde zo in de realiteit verankerd liggen, dat - ongeacht hoe je beoordeeld wordt en hoe het je mag bezeren - je toch de onwankelbare waarheid van je wezen zult ervaren. Dan is je gevoel van eigenwaarde niet afhankelijk van andermans mening, noch van het feit dat men wel je kwaliteiten en niet je mindere kanten kent. Dit alles schept een evenwichtigheid, een zekerheid en een gewaar zijn van je eeuwige waarde, die in woorden niet zijn uit te drukken.

Een onderdeel dat ook met dit onderwerp in verband staat, is het probleem van de identiteit. Als je met schijnwaarden werkt heb je geen identiteit. Je koppelt je aanspraak op een eigen identiteit aan de mening van anderen, aan hoe je in hun ogen bent. Dus als je geprezen en geëerd wordt, ontleen je daaraan eventjes een groot gevoel van voldoening en bevestiging en zelfs een tijdelijke opleving, maar een die op onvaste grond gebouwd is. Als die bewondering en goedkeuring je onthouden worden of misschien zelfs in hun tegendeel verkeren, dan begint de grond onder je te schudden, je raakt verloren en je voelt niet meer wie je eigenlijk bent. Je valse gevoel van identiteit is vernietigd en het werkelijk gevoel is nog niet tot stand gekomen.

Zolang schijnwaarden onder de oppervlakte de scepter zwaaien, ben je voortdurend bezig je eigenwaarde te ondermijnen, omdat je diep in je hart weet dat je niet oprecht bent als je het schijnniveau zo laat

overheersen. Je kunt geen verbinding tot stand brengen met de identiteit van je hoger zelf. Omdat je weet dat je alleen maar schijnbaar geeft, om bijkomende motieven, om iets dat je op een trotse, ijdele manier wilt verwerven, twijfel je op een heel diep niveau aan jezelf. Dus als anderen aan je twijfelen, je wantrouwen, je op een of andere manier bekritiseren, kun je aan de oppervlakte heel verontwaardigd zijn, je hevig verdedigen en allerlei argumenten over het een en ander aanvoeren. Maar innerlijk kun je je evenwicht niet vinden, omdat je twijfelt aan de integriteit van je handelingen in het algemeen. Misschien is er op een bepaald punt niets op je integriteit aan te merken, maar heb je geen besef van je ware identiteit en je echte waarde, omdat je door de schijnwaarden te volgen het werkelijke waardesysteem ontrouw bent - en daardoor het besef van je ware identiteit.

Een ander aspect van deze twee mogelijke waardesystemen die een alles overheersende houding tegenover jezelf en het leven opleveren, is je vermogen waarachtigheid in anderen op te merken. En dit is een heel diepgaande en belangrijke kant van dit onderwerp. Tracht verder te gaan dan alleen de woorden die je me ooit in een of andere vorm hebt horen zeggen. Als je goed functioneert in je geven, in je activiteiten, in een sterk betrokken, oprechte geest, dan zal alles wat je doet, gebeuren met inzet van je hele hart en al je mogelijkheden. Maar als deze geest er niet is en als de schijnwaarden de overhand hebben, kun je nooit echt weten of je goed of fout bent, of dat anderen goed of fout zijn; in hoeverre jij gelijk of ongelijk hebt, of de anderen; op welk speciaal gebied jij goed bent, op welk gebied de ander, op welke manier jij fout bent en op welke de ander. Al deze vragen kwellen je, al lukt het je misschien ze je niet bewust te maken, zoals je er ongelukkigerwijs ook in slaagt je het feit niet bewust te maken dat de schijnwaarden je integriteit ondermijnen. Juist deze ontkenningen zijn de reden van verwarring en hullen zulke onderwerpen en vragen in een nevel, waar je behoefte zou hebben aan klaarheid om te weten wie je bent. Zo word je heen en weer geslingerd, probeer je greep te krijgen, maar je doet dat niet op een heilzame manier. Je bent echt verward, van streek en de worsteling is pijnlijk, omdat het een worsteling is die het gebrek verhult aan innerlijke zekerheid, dat alleen kan ontstaan vanuit de diepe oprechtheid van betrokkenheid en geven. Dit gebrek aan geven en zich verbinden vreet de inhoud van je psychische ingewanden aan, als ik het zo mag zeggen. Het laat je twijfelen aan alles wat je doet en alles wat je denkt.

Misschien meet je je een kunstmatige, broze zekerheid aan, die niet op een gezonde en diepe waardering van jezelf berust. Het zoeken dat heilzaam en noodzakelijk is, dat de toegang is tot zekerheid, vertoont een heel andere vorm. Het voelt anders. Het hoeft niet verhult te worden. Het is een mooie, groeibevorderende strijd. Ik kan hier alleen maar de nuances behandelen en het verschil in ervaring aanduiden, want het is niet met woorden overdraagbaar hoe enorm het verschil is tussen de pijn die je voelt wanneer je miskend wordt zonder dat je je wezen erdoor verliest en de pijn die je vernietigt. Of het verschil tussen de strijd om werkelijk te groeien en te zoeken en de oneigenlijke strijd om je verborgen gebrek aan identiteit en aan zekerheid omtrent je waarden te bedekken.

Als je steeds weer opnieuw, elke dag en elk uur, bij alles wat je doet, besluit om het beste van jezelf in waarheid te geven, of je nu wel of niet bewonderd wordt, of het nu wel of niet erkend wordt, maar enkel omwille van de oprechtheid, waarachtigheid, schoonheid en liefde voor God, de liefde voor jezelf, de liefde voor het leven, dan zal beetje bij beetje, bijna als was het een nevenverschijnsel, heel diep in je een zeker en intuïtief weten ontstaan aangaande onderwerpen en zaken waarover je tevoren onzeker was, waarover je je onzekerheid moest verdedigen, waarover je echt in het duister tastte in een eeuwig of/of, in een eeuwigdurende dubbelheid. Zelfs als je verstandelijk de eenheidsidee al aanhangt en theoretisch weet dat het niet het één tegenover het ander is; het is alleen maar theorie. Dit is zo verschillend van de ervaring van helderheid die je krijgt als je je verbindt en identificeert met je diepste kern, die intuïtieve zekerheid wat wat is. Een zekerheid over jezelf, over anderen, over het leven. Het is een ontspannen innerlijk weten en een diepe vrede en helderheid die niemand van je weg kan nemen. Het is vrij van alle verdediging en het ontstaat alleen als resultaat van een waarachtig gevoel van eigenwaarde, dat gegrond is op die oprechtheid van geven en je verbinden, op de wezenlijke waarden waar we het nu over hebben. Wat een illusie is het om op zelfrespect en zekerheid te hopen op enige andere basis dan de innerlijke waarheid van waarachtig geven omwille van het geven.

Weten wat je werkelijk wilt is nog een andere aspect van deze twee waardesystemen. Als je je hoger zelf niet kent, als je daar niet mee verbonden bent en je je er niet mee kunt identificeren, als al je energie in de schijnwaarden wordt gestoken en je daardoor niet in evenwicht

bent, hoe kan je dan ooit weten wat je wilt? Alles wordt gekleurd en bepaald door de schijnwaarden. Als de indruk die je op anderen wilt maken belangrijker is dan wat *jij* wilt, kun je jezelf niet eens permitteren te weten wat je wilt. Want als wat jij wilt de eer en waardering van anderen zou kunnen verminderen, dan lijkt het verkieslijker voor je om jezelf aan te praten dat je wilt wat je hoort te willen, dat wil zeggen, wat je denkt dat je lof en bewondering zal opleveren. Dus als je met schijnwaarden werkt, stop je er heel wat energie in om niet te ervaren wat je verlangt, wat je bestemming zou kunnen zijn, wat tot je werkelijke mogelijkheden behoort, je werkelijke vervulling is, waar je eigenlijk naar hunkert. Misschien komt het niet overeen met de schijnwaarden, die je als uitgangspunt hebt aangenomen. En natuurlijk bestaan er vele schijnwaarden, terwijl er slechts één wezenswaarde bestaat, voor zover het je eigen hoger zelf betreft. Ook al is het heel individueel, met alle oneindige variaties van zelfexpressie van alle hogere zelven. Jouw wezenlijke waarde kan nooit in botsing komen met de hoger zelfwaarden van een ander. Er kan nooit een conflict zijn tussen de wezenlijke waarden van de ene en die van de andere mens. Als er conflict ontstaat, dan zit tenminste een van hen aan het schijnniveau vast, mogelijk zonder het te weten. Alleen diepgaande confrontatie met jezelf kan het antwoord opleveren. Maar de uitdrukkingsmogelijkheden van het hoger zelf variëren voortdurend en op velerlei wijze, op vele wonderlijke wijzen' Daarentegen zitten schijnwaarden elkaar in de weg en zijn tegelijkertijd star, rigide, zonder afwisseling in hun eenvormigheid en saaiheid. Zo individualistisch als ze mogen schijnen, missen ze toch flexibiliteit en ademend leven zoals alleen wezenlijke waarden dat hebben.

Als je bang bent te weten wat je werkelijk wilt en verlangt, dan lijd je aan onvervuldheid, want de valse doeleinden van schijnwaarden kunnen je nooit voldoening geven. Je jaagt voortdurend iets na wat nooit voldoet aan je verwachtingen is. Misschien nog verraderlijker en pijnlijker is het feit, dat je helemaal niet weet wat je werkelijk wilt. Een tijdje kun je er in slagen dit feit voor jezelf verborgen te houden, door vurige pogingen te doen denkbeeldige wensen en doelen te produceren en te doen alsof je erin gelooft. Maar vroeg of laat ontdek je dat je ook over je eigen wensen, verlangens en doeleinden verward bent. En klaarblijkelijk maakt dat je gebrek aan een eigen identiteit alleen maar erger. Je weet niet meer wie je bent en je wanhoopt daarover. Schijnwaarden snijden je, zolang je je ermee inlaat, eeuwig en altijd weer af van wat je echt wilt, van het weten wat jij bent, wezenlijk jij -

in expressie en zelfexpressie, in bestemming, in talenten, smaak, meningen, in levensbeschouwing, in ware gevoelens in je levensstijl, in je mogelijkheden tot ontwikkeling, in algehele levenstendens, alsook in kleine dagelijkse beslissingen. De beslissingen aangaande wat je wel en niet doet, in de meest wereldse aangelegenheden als ook in de algemene koers van je leven, worden altijd bepaald door de vraag of je werkt met wezenlijke waarden dan wel met schijnwaarden.

Daarentegen levert het functioneren van de wezenlijke waarden een heel andere situatie op. Daar je niet bang bent te ontdekken wat je wenst, wat je bestemming, je uitdrukkingswijze is, of anderen nu wel of niet je keuzes goedkeuren en toejuichen, kun je je de luxe veroorloven je innerlijk te ontspannen en je ware wezen naar boven te laten komen, met zijn uitdrukkingswijzen en verlangens. En zodoende zul je ontdekken wat je werkelijk wilt. Wat een zeldzame rijkdom in die wereld van jullie! Wat een harde strijd is er nodig om jezelf te zuiveren, om het gezegende moment te beleven waarop je de schat vindt van werkelijk weten wat je wilt. Het is niet iets wat je zo gemakkelijk bereikt. Je moet gaan schiften en voor je schift moet je ontdekken waar je je ware wezen en je ware expressie aanvreet door dingen te wensen die je denkt te moeten wensen, teneinde te zijn wat je zou moeten zijn en niet wat je echt wenst en echt bent.

Als je vanuit schijnwaarden functioneert, kun je geen vertrouwen hebben in je waarnemingen en je verlangens. En die zijn dan ook inderdaad niet te vertrouwen. Heel, heel vaak zijn jullie waarnemingen en wensen besmet door de onechtheid van het schijnwaardesysteem waar je in leeft en waarmee je jezelf van de wijs hebt gebracht. Dus twijfel je voortdurend aan wat je ziet en wat je wenst. Iets kan begerenswaardig zijn en je weet niet eens of het is in orde het: “Is het goed, ben ik het? Doe ik er misschien verkeerd aan het te willen? Gaat het mijn capaciteiten te boven?” Je ploetert voort, weet het niet meer, de samenhang is ver te zoeken.

Als je je daarentegen diep, oprecht en wezenlijk verbonden hebt het beste van jezelf in al je activiteiten te stoppen, in alles wat je doet, als je integriteit duidelijk maakt dat je geen verborgen bijbedoelingen hebt, maar geeft om het geven zelf (wat altijd is: geven omwille van God), dan zul je vroeger of later het ongelooflijke wonder beleven dat het verlangen van je hart Gods wil is. In het begin zul je het natuurlijk, door de oude maatstaven waaraan je gewend bent, wantrouwen dat je

verlangen goed en terecht is. Zelfs als je al met wezenlijke waarden werkt, ben je gewend je wensen te wantrouwen. Al zo ontzettend lang - eeuwen en eeuwen - zijn ze bezoedeld, zo dat, zelfs als het niet langer nodig is ze te wantrouwen, je eraan twijfelt. Je neemt vanzelfsprekend aan dat je verlangen verkeerd moet zijn. Je neemt ergens in een diep verborgen hoekje van je persoonlijkheid vanzelfsprekend aan, dat als iemand het niet met je eens is, hij wel gelijk zal hebben en jij niet te vertrouwen bent. Maar als je de uitwerking begint te ontdekken van de wezenlijke waarden, ontdek je het wonder dat datgene waarvan je dacht dat het het werk was van het gulzige kleine kind, dat fijne en verboden verlangens heeft, inderdaad de wil van God kan en zal blijken te zijn; terwijl als je met schijnwaarden functioneert, de wil van God altijd weer tegen je verlangens in is of tenminste zo moet lijken te zijn. Vaak is dat ook zo, omdat je ware zelf er niet van kan genieten dingen te doen die je niet werkelijk wilt. De opgelegde, onechte verlangens geven noch werkelijk genot, noch zijn ze de wil van God. Ze zijn voorgeschreven door schijnwaarden. Zulke wensen zijn tegenstrijdig aan Gods wil. Soms lijken deze verlangens plezierig, misschien omdat ze ondeugend en rebels zijn, maar ze zijn wel in strijd met Gods wil. Op andere momenten zijn ze misschien niet eens strijdig met Gods wil, maar je zult nooit weten wanneer je van je waarheid afgesneden bent. En je moet wel afgesneden zijn van je waarheid als je met schijnwaarden werkt en de dingen niet doet vanuit een waarachtig gevende geest, onafhankelijk van het feit of anderen dat nu wel of niet opmerken.

Ik wil nog een laatste aspect noemen met betrekking tot dit onderwerp, hetgeen vooruitloopt op veel van het werk dat we in het volgende jaar zullen doen. En dat is het scheppen, het herscheppen en modelleren van het leven en van de zielssubstantie. Het heeft te maken met de macht van het woord. In de Bijbel wordt gezegd: “In den beginne was het woord”. Hierin zit een heel diepe betekenis. Het woord is de eerste creatieve impuls, het is de uitdrukking van een bedoeling; het woord geeft vorm aan die bedoeling. Vanuit het woord kan dan actie volgen, creatieve actie, het proces van totstandkoming. Het woord is de eerste blauwdruk, het is het plan. Er zit een enorme kracht in het woord, of dat woord nu wordt uitgesproken met luide stem of innerlijk in stilte, bevestigend en beslist. Het woord is de beitel, het is het gereedschap waarmee je de zielssubstantie boetseert en vorm geeft die in jou leeft en tegelijkertijd leef jij in haar. Ze omringt je en doordringt je ook.

Dus elke gedachte en bedoeling heeft een machtige uitwerking. Vanuit eenduidigheid en je conflictloze houding achter het gesproken woord ontstaat de creatieve kracht. Nu kun je misschien gemakkelijker zien dat als je functioneert met schijnwaarden en daardoor afgesneden bent van de waarheid van je eigen wezen, van de waarheid van datgene waar je op een bepaald moment mee bezig bent, van de waarheid van je werkelijke verlangens - gerechtvaardigde verlangens - je ook afgesneden bent van de kennis van je goddelijk zelf. In zo'n geval moeten er ook vele met elkaar strijdige niveaus bestaan. Je woord - hardop of in gedachten uitgesproken - kan niet de kracht, macht en helderheid bezitten die het nodig heeft om scheppend te zijn. Er zijn zoveel onderling strijdige gedachten, wensen, gevoelens en bedoelingen, dat er een voortdurend flikkering van elkaar storende, zichzelf vernietigende en kortsluitende handelingen ontstaat, waarbij de ene de andere teniet doet. Er ontstaat heel wat beroering door deze tegenstrijdige niveaus en door de onzekerheid en verwarring die ook een soort weerlichteffect hebben op het energieniveau, maar dan op een destructieve zelfvernietigende manier. Op die manier heeft het woord geen werkelijke kracht. De ware kracht ligt in de conflictloosheid, de eenheid en heelheid van wat er gezegd wordt. Gevoelens, verlangens, opvattingen, waarnemingen, kennis, dat alles moet een samenhangende, harmonische, samengesmolten stroom van energie zijn. Dan is de kracht van het woord enorm. En wat je ook voortbrengt, met het woord als eerste werktuig van je schepping zal het vorm en gestalte aannemen. Als je weerstand ontmoet in wat je schept, kijk dan naar de onordelijkheid van de verschillende niveaus van je denken en voelen, naar de tegenstrijdigheden en zie hoe deze voortkomen uit het schijnniveau waarop je functioneert. Als je dit ziet, dan doe je toch weer een stap vooruit in de richting van jezelf verbinden tot wezenlijke waarden. Niet alleen algemeen en filosofisch gesproken, maar in het bijzonder bij elke daad die je in je dagelijks leven verricht, evenals in je algemene levenskoers. En als je nog niet weet wat die algemene koers is, kun je je richten op de wezenlijke waarden terwijl je zoekend, rondtastend en vragend in alle ontvankelijkheid het antwoord afwacht. Ook dan volg je wezenlijke waarden. Dat is de worsteling die leven en licht voortbrengt in plaats van chaos en verwarring.

In de toekomst zullen we ons ook bezighouden met andere aspecten van de kracht van het woord, het woord dat je spreekt, het woord dat je denkt, en de invloed die je met elk woord uitoefent, of je het nu denkt

of uitspreekt.[1] Want je onderschat je eigen macht als je jezelf niet vertrouwt omdat je met schijnwaarden werkt. Je denkt dan zo min over jezelf dat je je met geen mogelijkheid kunt voorstellen hoeveel kracht er zit in wat er van je uitgaat, in wat je uitdrukt en in je houding. Je kunt er mee bezeren, beïnvloeden, kwetsen, maar ook genezen, helpen en leven voortbrengen.

Als je over jezelf denkt alsof je niets bent, zelfs als je nog steeds in de dwaling en het gebrek aan integriteit van de schijnwaarden verkeert, dan beledig je daarmee toch je aangeboren goddelijkheid. Dit is nogmaals een bewijs dat je één bent met alles wat is. Als je jezelf beledigt door jezelf en je kracht onder te waarderen, dan moet je ook anderen pijn doen, schaden en beledigen. Het is erg bezijden de waarheid te denken dat degene die zo min over zichzelf denkt, nederig en goed is. Dit is een van de vele dualistische misvattingen waar jullie wereld vol van is. Zichzelf onderwaarderen wordt gelijkgesteld met nederigheid en goedheid en zichzelf op waarde schatten met trots en arrogantie. Niets is verder van de waarheid. Want als je je eigen waarde en kracht kent en die waarde respecteert, ongeacht wat je nu doet en hoe ver je nu bent, dan moet je wel rekening houden met anderen en hen waarderen. Dus het is niet mogelijk jezelf naar beneden te halen en anderen wel te honoreren, of omgekeerd. Dit is nog een bewijs, zoals ik al zei, van de illusie dat jij en anderen apart van elkaar staan. Alles is één, alles is één. Dit zijn woorden, maar misschien, als je hier dieper in doordringt, in die zin waarin ik er in deze lezing over sprak, zul je werkelijk begrijpen wat ze betekenen.

Wees allen gezegend, lieve mensen. Dring verder door tot de lichtkern van het menselijk ras, van je diepste wezen dat ook het innigst wezen is van al wat is, wat ooit was en ooit zal zijn. Jullie worden vol vreugde gezegend."

[1] Lezing 233 'De kracht van het Woord' (Noot vertaler)

Deze Lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1975
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'Being Values versus Appearance Values – Self-Identification'
Vertaling door Anke van der Meer in 1987; herzien door Marije Mol in 2001.
© Stichting Gemeenschap het Pad. *Uitgave 2009*

232/12